

Arrest

**nr. 151 396 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV x / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DE VELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juni 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 juni 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 28 april 2014 en 4 november 2014.

1.3. Op 5 februari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas Volgens uw verklaringen heeft u de Syrische nationaliteit en bent u op 12 mei 1985 geboren in Tel Abyat. U bent een Christen van Armeense origine. U bent niet naar school geweest. Uw vader stierf toen u vijf jaar was en u groeide op samen met uw moeder. In 2008 trouwde u met B.(...) M.(...) (o.v.7.727.288). Jullie bleven in Tel Abyat wonen.

Sinds september 2012 werd het dorp overgenomen door 'rebellen'. Uw man vreesde door hen te worden geveiseerd of gerekruteerd en verliet daarom het huis. Hij dook onder bij een Koerdische vriend. Op 10 november 2012 vielen onbekende gemaskerde mensen het huis binnen. Uw schoonvader werd geslagen en u kon zich verstoppen. Jullie zochten naar een oplossing om het land te kunnen verlaten. Eind maart 2013 zouden jullie een smokkelaar hebben gevonden. U stak samen met uw echtgenoot de grens met Turkije op illegale wijze over en reisde van daaruit met een vrachtwagen naar België. U kwam op 22 juni 2013 aan in België en vroeg op 25 juni 2013 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als uw echtgenoot. Zowel in hoofde van u als deze van uw echtgenoot moet echter worden vastgesteld dat jullie een nood aan bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming geenszins aannemelijk hebben gemaakt. De elementen die tot dit besluit leiden, worden uitgewerkt in de beslissing die werd genomen in hoofde van uw partner en luiden als volgt:

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk kan maken.

Het Commissariaat generaal hecht er immers geen geloof aan dat u daadwerkelijk de Syrische nationaliteit heeft en heel uw leven in Syrië gewoond heeft. Mogelijks heeft u familie in Syrië die u regelmatig bezoekt, waardoor u enige kennis vergaarde over dit land. U kan echter geenszins aannemelijk maken dat u hier ook effectief woonachtig was en de Syrische nationaliteit bezit en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst legt u geen enkel origineel document neer om uw nationaliteit mee te staven. U legt enkel een kopie neer van de eerste pagina van uw paspoort (zie document). Dat dit document weinig bewijswaarde heeft daar het gemakkelijk vervalst kan worden, hoeft geen betoog. U gevraagd waar uw origineel paspoort was, antwoordde dat het bij de smokkelaar was (CGVS 1314474 I p.4, II p.5). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar moeite deed om het document terug te vragen of een volledige kopie te nemen, komt weinig overtuigend over. U was naar eigen zeggen zelfs gewaarschuwd door een vriend dat u uw paspoort zou moeten afgeven aan de smokkelaar. Het is opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u wist dat u uw originele documenten zou moeten afgeven aan de smokkelaar, deze vooralsnog meenam en deze zonder meer overhandigde zonder er eerst een volledige kopie van te nemen (CGVS 1314474 II p.5). Bovendien beweert u dat u uw identiteitskaart niet gekopieerd had omdat u vreesde dat het pakketje kopieën, dat u in uw sokken verstopt had, te dik zou worden en de aandacht zou trekken (CGVS 1314474 II p.5). Ook dit is een weinig overtuigende verklaring. Gevraagd welke documenten u had om u mee te identificeren in Syrië antwoordde u dat u over een identiteitskaart, een paspoort en een militair boekje beschikte (CGVS 1314474 II p.4). Geen enkel van deze documenten kan u neerleggen. U heeft met andere woorden geen overtuigend bewijs om uw nationaliteit en identiteit mee aan te tonen.

Uw vrouw legt eveneens een kopie van één bladzijde van een paspoort voor. Haar verklaringen over de reden waarom zij een paspoort aanvraag, zijn echter evenmin geloofwaardig. Uw vrouw verklaarde immers dat zij als huisvrouw gedurende heel haar leven nooit Tel Abyat verliet, op een bezoek aan een oom in Aleppo na. Naast het huishouden ging ze af en toe naar de markt in het centrum van het dorp, zo zegt ze. Het is dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat zij in 2007 plots zou hebben besloten om een paspoort aan te vragen, enkel en alleen om "er eentje te hebben" (CGVS 1314676 II p.7). Uw vrouw verklaarde verder dat zij in Syrië een identiteitskaart had. Ze herinnerde zich dat ze deze op veertienjarige leeftijd bekomen had. Gevraagd waar ze het document had afgehaald, moest ze evenwel wederom het antwoord schuldig blijven. Ze wist niet waar de bevoegde overheidsinstantie lag, noch hoe deze heette (CGVS 1314676 II p.3). Dat zij ook over deze basiskennis niet beschikt, ondermijnt jullie afkomst en de door jullie geschetste levensloop.

Verder is het feit dat u geen Arabisch wil/kan spreken een zeer belangrijke indicatie dat uw leven een andere loop kende dan degene die u hier schetst (CGVS 1314474 I, p.5 II p.6, p.7, p.8). Het is immers zo dat het Arabisch in Syrië de dominante, algemeen gangbare voertaal is in het dagelijkse leven en

bovendien elke vorm van onderwijs in het Arabisch geschiedt. U verklaart in dit verband dat u slechts twee jaar naar school ging, hetgeen weinig geloofwaardig is aangezien in Syrië een schoolplicht gold (CGVS 1314474 I p.6). Ook uw vrouw blijkt zo goed als geen Arabisch te kunnen spreken (CGVS 1314474 I, p.4, II p.3): haar kennis blijft beperkt tot "enkele woorden", zoals ze ook zelf aangeeft. Het ontbreken van een actieve beheersing van het Arabisch is derhalve een zeer sterke aanwijzing dat u in werkelijkheid niet uit Syrië komt. Het is immers onmogelijk om in Syrië zelfredzaam te zijn zonder kennis te hebben van het gesproken Arabisch. U gevraagd hoe u zich redde in Syrië zonder Arabisch te praten, beweerde dat u de regio niet verliet en nergens naartoe ging (CGVS 1314474 II p.11). Los van het al dan niet reizen in het land is het niet geloofwaardig dat u zonder een woord Arabisch te praten gedurende 30 jaar in Syrië heeft kunnen leven. U werd meermaals gevraagd tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal om Arabisch te spreken en uw medewerking te verlenen aan het gehoor (CGVS 1314474 I p. 5, II p.6, p.7, p.8). U weigerde echter pertinent vragen in het Arabisch te beantwoorden of de meest gangbare termen in het Arabisch te gebruiken (CGVS 1314474 II p.9), naar eigen zeggen omdat u zeer lang geleden enkele traumatische ervaringen met Arabieren zou hebben gehad en u zich sindsdien van deze taal heeft afgekeerd. Dit alles is zeer weinig aannemelijk.

Volgens uw verklaringen zou u heel uw leven in Tel Abyat gewoond hebben (CGVS 1314474 I p.4). Ook dit kan u niet aannemelijk maken. Het is immers zo dat Tel Abyat een stad is op de Turks-Syrische grens. Zo wordt de stad verdeeld in een Turks deel en een Syrisch deel. Het Turkse stadsdeel heet Akçakale (zie infomap). Ook het Turks beheerst u echter niet, wat eveneens zeer merkwaardig is. Mensen in grensregio's pikken normaliter wel een aantal woorden op van de landstaal aan de andere kant van de grens. Dat u geen enkele notie heeft van het Turks is dan ook niet aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw afkomst uit Tel Abyat (CGVS 1314474 I p.6). U gevraagd of u het Koerdisch beheerst, antwoordde eveneens ontkennend (CGVS 1314474 II p.11). Dit laat besluiten dat u noch het Arabisch, noch het Koerdisch, noch het Turks beheerst en dus enkel actief het Armeens onder de knie heeft. Omwille van deze zeer beperkte talenkennis kan u niet aannemelijk maken dat u daadwerkelijk heel uw leven in Tel Abyat verbleven hebt, zoals u beweert.

Verder blijkt u veeleer over een basiskennis van Syrië en allerm minst over diepgaande kennis van het land te beschikken. Zo wist u hoe een identiteitskaart er uit zag en op welke leeftijd men die moest aanvragen. De instantie waar men deze identiteitskaart diende af te halen, kon u echter niet benoemen: u weet dat het bij 'de gemeente' is en dat het een plek is waar men de bevolking registreert, maar de naam van deze instantie in het Arabisch kent u dan weer niet (CGVS 1314474 II p.4, p.5). U wist eveneens dat de oude identiteitskaart vervangen werd door de nieuwe. U gevraagd wanneer dat was, antwoordde dat dit in de jaren 90 was (CGVS 1314474 II p.5). Dit is niet in overeenstemming met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat de nieuwe identiteitskaarten pas sinds 2000 in voege traden (zie infomap). U kon evenmin zeggen welke documenten u moest neerleggen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen (CGVS 1314474 II p.5). Moest u daadwerkelijk over een nieuwe identiteitskaart beschikt hebben, zou u deze rond uw twintigste levensjaar verkregen hebben. Op deze leeftijd mag men verwachten dat u wel degelijk op de hoogte bent van welke documenten u diende neer te leggen om een identiteitskaart te vernieuwen. Ook het ontbreken van deze kennis doet vermoeden dat uw leven een andere levensloop kende dan diegene die u schetste.

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens het eerste gehoor slechts vaag op de hoogte bent van de militaire dienst die elke Syrische jongeman geacht wordt te vervullen. Gevraagd naar de procedure waarmee mannen worden opgeroepen voor hun militaire dienst antwoordt u: "Dat weet ik niet. Ik denk dat ze een papier krijgen" (CGVS 1314474 I p.6). Indien u werkelijk steeds in Syrië zou gewoond hebben, zou u dit ongetwijfeld duidelijker kunnen toelichten. Ook over de duur van de militaire dienst in Syrië bent u allerm minst zeker: "Als ik me niet vergis, is het twee jaar" (CGVS 1314474 I p.6). Ook deze twijfel mag ernstig verbazen, zeker gezien dit een belangrijk gegeven betreft in de Syrische maatschappij. U wist eveneens van het bestaan van het militair boekje en kon u de procedure uitleggen op basis waarvan u volgens uw verklaringen uitstel genoot (CGVS 1314474 II p.8). U kon echter niet de naam geven van de instantie waar men zich moest aanbieden. U hield het op volgende beschrijving: "een plek waar men het boekje geeft en vandaar stuurt men de soldaten uit voor hun legerdienst".

De officiële naam kende u niet in het Arabisch (CGVS 1314474 p.8). Ook dit is veeleer merkwaardig. Volgens uw verklaringen moest u zich immers jaarlijks gaan melden met de nodige documenten om uw uitstel te verlengen totdat uw moeder vijftig jaar was. Dat u dan niet weet hoe de instantie heet waar u zich sinds uw achttiende meermaals aanmeldde, is hoogst merkwaardig en getuigt wederom van een eerder oppervlakkige kennis die niet werd verworven middels persoonlijke ervaringen. Bovendien kan er vanuit gegaan worden dat u om deze formaliteiten in orde te brengen de ambtenaren diende toe te spreken in het Arabisch, een taal die u zoals boven reeds beargumenteerd niet beheerst.

Uw geografische kennis is eveneens niet van die aard om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk uit Tel Abyat afkomstig bent. U gevraagd of de stad in wijken opgedeeld was, moest het antwoord schuldig

blijven. U kende enkel uw wijk, die u 'de Armeense wijk' noemde, en 'het centrum'. U stelt in dit verband dat er wellicht wel een naam voor uw wijk zal zijn, maar dat u die niet kent (CGVS 1314474 II p.13). Andere wijken zegt u evenmin te kennen. Op kaarten die bijgevoegd zijn in de infomap, blijkt dat Tel Abyat wel degelijk uit verschillende stukken bestaat. Dat u de namen van deze wijken niet kan opnoemen, is een ander belangrijk element op basis waarvan uw afkomst uit Tel Abyat in twijfel moet getrokken worden (CGVS 1314474 II p.12, p.13).

Ook uw vrouw bezit zo goed als geen kennis over jullie onmiddellijke omgeving. Gevraagd in welke wijk zij woonde, antwoordde ze dat dit de Armeense wijk was, maar naast de Shara Hafez el Assad ('de Hafez el Assad-sstraat') kent ze in het geheel geen andere plaatsnamen in de stad (CGVS 1314676 II p.4). Op de vraag of ze namen van wijken kent in de stad waarin ze haar ganse leven gewoond zou hebben, weet ze slechts te zeggen: "Er waren straten en kleine straatjes" (CGVS 1314676 II p.4). Dit is bijzonder opmerkelijk. Gevraagd wat ze gedurende haar hele leven deed in Tel Abyat antwoordde ze dat ze haar moeder hielp en jullie lapje grond bewerkte (CGVS 1314676 p.5). Af en toe ging ze naar de markt, zo zegt uw vrouw. Gevraagd de weg te beschrijven van jullie huis naar de markt, kwam ze evenwel niet verder dan de vage bewoording: "We moesten een weg oversteken door een veld om naar Tel Abyat te gaan. Er waren huizen en gebouwen en dan was er de markt" (CGVS II 1314676 p.4). Ook dit is niet van aard om veel geloof te hechten aan jullie herkomst uit deze regio. Uw vrouw zegt verder te weten dat er een ziekenhuis was in Tel Abyat maar ook dit kon ze vreemd genoeg niet situeren (CGVS II 1314676 p.4).

Er werd verder eveneens gepolst naar uw kennis over de presidentiële familie en andere politieke partijen en vertegenwoordigers. Ook hier schoot uw kennis te kort om te kunnen overtuigen dat u daadwerkelijk heel uw leven in Tel Abiyat verbleef en de Syrische nationaliteit bezit. Zo wist u dat Bashar el Assad de president was van Syrië, dat hij getrouwd was met Asma en dat hij drie kinderen heeft (CGVS 1314474 II p.10). U wist eveneens dat hij de Baathpartij vertegenwoordigde en Aleviet was (CGVS 1314474 II p.12). Of Bashar broers of zussen heeft, weet u echter niet ('misschien') en hun namen geven lukt al helemaal niet. U wist niet wie er eigenlijk Hafez Assad diende op te volgen en u wist evenmin wat het beroep van Bashar was voordat hij president was (CGVS II p.12). De kennis die u heeft over de presidentiële familie schiet dan ook ernstig tekort om geloof te hechten aan uw bewering uit Syrië afkomstig te zijn. Uw vrouw op haar beurt kon vertellen dat Bashar el Assad de president was van Syrië en dat hij tot de Baath-partij behoorde (CGVS 1314676 I p.6). De naam van zijn echtgenote herinnerde ze zich opmerkelijk genoeg niet tijdens het eerste gehoor op het CGVS (CGVS 1314676 I p.6). Uw vrouw wist te vertellen dat het presidentiële koppel een zoon had, maar meer informatie hierover kon ze niet verschaffen: het kon haar eigenlijk allemaal niet schelen, zo zegt ze (CGVS 1314676 I p.6). Dat ze niet weet dat de Assads drie kinderen hebben is zeer opmerkelijk aangezien deze informatie algemeen geweten is in Syrië.

U kon evenmin namen geven van Armeense parlementsleden of politici, noch kon u een Koerdische politieke partij noemen. U kende enkel de Koerdische Arbeiderspartij van Öcalan, die echter overwegend een Turks-Koerdische beweging is (CGVS 1314474 II p.13). Ook dit mag zeer ernstig verbazen voor iemand die beweert in deze regio gewoond te hebben. U had evenmin al ooit gehoord over het feit dat er groepen Koerden in Syrië woonachtig zijn die geen nationaliteit hebben (CGVS 1314474 II p.13). Nochtans is het algemeen gekend dat in de regio waarin u zegt steeds te hebben geleefd tal van Koerden wonen die nooit de Syrische nationaliteit hebben verkregen. Dat u ook van deze problematiek schijnbaar nooit gehoord heeft, roept eens te meer twijfels op bij uw Syrische herkomst.

Ook op een aantal basisvragen over de Syrische televisiezenders moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 1314474 II p.13). Gevraagd naar dergelijke zenders heeft u het over Oriënt, dat een Syrische staatszender zou zijn, maar u voegt er vooral aan toe dat u zich dit niet meer herinnert. Andere kanalen kent u niet en gevraagd naar programma's op 'Oriënt' moet u het antwoord al evenzeer schuldig blijven. Ook uw vrouw kwam niet verder dan te stellen dat er "een staatszender was", maar meer kon ook zij hier niet over kwijt (CGVS 1314676 II p.5). Ook de tekst van het alom bekende volkslied blijkt ze in het geheel niet te kennen (CGVS 1314676 I p.6).

U slaagde er dan weer wel in het Syrische geld te beschrijven, maar u miste wel in de kleur van het biljet van 500 Syrische lire en u vergat het briefje van 50 Syrische lire te benoemen (CGVS 1314474 II p.14). Gepeild bij uw vrouw naar haar kennis over de in gebruik zijnde biljetten en munten, noemde ze een aantal coupures. Ze wist echter niet welke kleur ze hadden noch kon ze zeggen wat erop afgebeeld stond (CGVS II 1314676 p.5). Ook dit interesseerde haar niet, zo zegt ze.

U heeft zoals reeds gesteld enige kennis van Syrië, maar deze kennis blijkt zeer oppervlakkig te zijn. Het Commissariaat-generaal gaat er dan ook van uit dat u wel een band met het land heeft of gehad heeft, mogelijks via een eerder verblijf in dit land of via familiebanden. U kan echter geenszins aannemelijk maken dat u heel uw leven in Syrië gewoond heeft en over de nationaliteit beschikt. De vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen u dan ook niet toegekend worden.

Het door u neergelegde document verandert deze appreciatie niet. Het is namelijk slechts een kopie dat enkel bewijswaarde heeft wanneer het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is.

Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat het loutere feit dat zij de vragen niet uitvoerig kan beantwoorden door middel van gedetailleerde antwoorden, door verweerder onmiddellijk wordt gesanctioneerd met een negatieve beslissing zonder een afweging te maken van de gevolgen van deze weigeringsbeslissing.

Algemeen en ter inleiding stelt verzoekster dat er een groot verschil bestaat wat betreft het vermogen van een asielzoeker om gedetailleerde vragen te beantwoorden afhankelijk van zijn opvoeding, persoonlijke situatie. Het is normaal dat een geschoolde asielzoeker een meer gedetailleerde en juistere voorstelling van de feiten kan weergeven. *In casu* heeft verzoekster nooit de kans gehad naar school te gaan en was zij huisvrouw. Zij had dus niet de nood Arabisch te kennen, noch te spreken.

Wat betreft het feit dat zij geen enkel origineel document heeft neergelegd ter staving van haar nationaliteit, herhaalt zij dat zij haar paspoort heeft moeten afgeven aan de smokkelaar. Zij geeft evenwel te kennen alles in het werk te stellen om een officiële trouwakte te bekomen van haar huwelijk.

Verzoekster verklaart eveneens dat een vriend die het Arabisch machtig was haar en haar echtgenoot begeleidde indien contact moest worden opgenomen met de autoriteiten. Verder beklemtoont zij dat haar enkele vragen in het Arabisch werden gesteld die zij –soms met enige moeite- verstond en waarop zij (gedeeltelijk) in het Arabisch kon antwoorden. Ook heeft verzoekster spontaan in het Arabisch geantwoord op een vraag die haar in het Armeens door de tolk gesteld werd.

Wat de gebrekkige kennis betreft omtrent de Syrische televisiezenders, merkt zij op dat zij nooit over een televisie heeft beschikt.

Verzoekster meent verder dat haar niet verweten kan worden dat zij de nationale hymne niet kon zingen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal; immers indien men dezelfde vraag zou stellen aan geboren en getogen Belgen, zouden er velen niet in staat zijn het volkslied te zingen. Verzoekster maakt hierbij de vergelijking met Yves Leterme.

Wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij niet in staat was te vertellen waar zij haar Syrische identiteitskaart exact verkregen had, repliceert verzoekster dat deze vraag aan verzoekster in het Arabisch werd gesteld. Dat zij enige moeite heeft om het Arabisch te verstaan, laat staan het te spreken, werd hierboven reeds verklaard. Het is volgens haar bovendien niet onmogelijk dat een 14-jarige persoon die geen enkele opleiding genoten heeft niet in staat is exact te vertellen waar zij deze kaart verkregen heeft. De herinneringen aan de 14-jarige leeftijd zijn absoluut niet onbestaande, maar er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat men deze – in het leven van een 14-jarige – misschien niet zo belangrijke gebeurtenis niet gedetailleerd kan omschrijven.

Wat de gebrekkige kennis van de onmiddellijk omgeving betreft, stelt verzoekster dat rekening dient te worden gehouden met haar persoonlijke situatie: zij was immers huisvrouw en verliet haar huis zelden. Enkel een occasionele wandeling naar de markt, bracht haar wat kennis van de onmiddellijk omgeving bij.

Voorts hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal de weigeringsbeslissing in haren hoofde volledig motiveert op basis van dezelfde elementen als deze aangehaald in de beslissing omtrent haar echtgenoot. Zonder enige bijkomende opmerking of motivering, beperkt het CGVS er zich toe de volledige tekst van de beslissing omtrent haar echtgenoot woord voor woord over te nemen. Nochtans werden verzoekster tijdens haar beide verhoren andere vragen gesteld dan deze gesteld aan haar echtgenoot. In de beslissing van de echtgenoot van verzoekster worden weliswaar enkele elementen aangehaald die naar voor gekomen zijn tijdens de gehoren van verzoekster, maar geenszins bevat de beslissing omtrent haar echtgenoot voldoende elementen om zich een goed beeld te kunnen vormen over het verloop van de gehoren van mevrouw. Het CGVS verzuimt aldus haar motiveringsplicht na te leven.

In een tweede middel, afgeleid uit een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volhardt verzoekster in haar asielrelaas en stelt zij dat zij zich wel degelijk in groot gevaar bevindt. Door de overname van haar geboortedorp vreest verzoekster immers ingelijfd of zwaar mishandeld te worden, mogelijks zelfs gedood. Het feit dat zij christen is, maakt haar situatie momenteel nog problematischer.

Verzoekster besluit dat aangezien de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij voldoende aangetoond heeft dat zij, gelet op de hiervoor uiteengezette redenen, de hoedanigheid van vluchteling bezit. Verzoekster verwijst in dit verband naar de kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 en artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Volgens haar maakt zij het redelijkerwijze aannemelijk dat er een reële vrees bestaat tot schending van zijn mensenrechten in geval van een (verplichte) terugkeer.

In een derde middel, afgeleid uit een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geeft verzoekster aan dat de verwerende partij op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie heeft gegeven omtrent het gemotiveerde verzoek tot toekenning van minstens de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl zij zich, aldus verzoekster, wel in een dergelijke situatie bevindt.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van haar echtgenoot. Verzoekster verklaarde tijdens haar gehoor immers uitdrukkelijk dat haar problematiek dezelfde is als datgene wat haar echtgenoot heeft aangevoerd (gehoorverslag verzoekster 28 april 2014, 7) en betwist evenmin in voorliggend verzoekschrift dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald.

Blijkens de bestreden beslissing wordt zowel verzoekster asielaanvraag als die van haar echtgenoot geweigerd omdat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan hun herkomst uit Syrië. Dit omwille van de volgende redenen: (i) verzoeker noch zijn vrouw leggen een origineel document neer om hun nationaliteit mee te staven; (ii) de vrouw van verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af over de reden waarom zij een paspoort aanvroeg; basiskennis aangaande het bekomen van een identiteitskaart heeft zij evenmin; (iii) verzoeker en zijn vrouw missen een actieve beheersing van het Arabisch, terwijl het Arabisch in Syrië de dominante, algemeen gangbare voertaal is in het dagelijkse leven en bovendien elke vorm van onderwijs in het Arabisch geschiedt; (iv) verzoeker maakt evenmin aannemelijk heel zijn leven in Tel Abyat (gelegen aan de Turks-Syrische grens) te hebben gewoond gelet op de zeer beperkte talenkennis, hij heeft immers enkel het Armeens onder de knie; (v) verzoeker heeft geen diepgaande kennis van Syrië, enkel een basiskennis; (vi) de geografische kennis van zowel verzoeker als zijn vrouw is zeer beperkt evenals hun kennis over de presidentiële familie en andere politieke partijen en vertegenwoordigers; (vii) verzoeker en zijn echtgenote moesten ook het antwoord schuldig blijven op een aantal basisvragen over de Syrische televisiezenders; (viii) verzoeker kon wel het Syrische geld beschrijven, maar miste in de kleur van het biljet van 500 Syrische lire en hij vergat het briefje van 50 Syrische lire te benoemen; zijn vrouw noemde een aantal coupures maar wist niet welke kleur ze hadden.

Gelet op voorgaande motieven is het dan ook duidelijk dat de commissaris-generaal de beslissing in hoofde van verzoekster niet alleen gesteund heeft op de gegevens zoals aangebracht door verzoeksters echtgenoot, doch ook op de elementen die verzoekster zelf tijdens haar gehoor heeft aangehaald. Zij beroept zich echter op dezelfde motieven als deze waarop haar echtgenoot zich beriep en betwist evenmin in voorliggend verzoekschrift dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is aldus afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot en die steun vindt in het administratief dossier.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari

2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 februari 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten

aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het land van herkomst, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekster. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*.

2.6. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in geslaagd is haar Syrische nationaliteit aannemelijk te maken, noch via enige documenten, noch via haar verklaringen tijdens het gehoor.

2.6.1. Vooreerst brengt verzoekster geen enkel origineel document bij om haar nationaliteit te staven; enkel een fotokopie van de eerste pagina van haar paspoort waaraan echter geen bewijswaarde kan gehecht worden daar fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Dat zij alles in het werk stelt om een officiële trouwakte te bekomen, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kan een trouwakte niet als een identiteits- of nationaliteitsbewijs aanzien worden. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoeksters asielrelaas.

2.6.2. Verder blijkt verzoekster evenmin in staat om op basis van haar verklaringen haar afkomst uit Syrië aan te tonen.

Zo wijst het ontbreken van een actieve beheersing van het Arabisch in hoofde van zowel verzoekster als haar echtgenoot erop dat verzoekster (en haar echtgenoot) in werkelijkheid niet uit Syrië komt. Het is immers zo dat het Arabisch in Syrië de dominante, algemeen gangbare voertaal is in het dagelijkse leven en bovendien elke vorm van onderwijs in het Arabisch geschiedt.

In de mate verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende haar gebrek aan kennis van de Arabische taal probeert te verklaren door te verwijzen naar het gebrek aan scholing en het gegeven dat zij huisvrouw was en haar huis zelden verliet, kan zij niet overtuigen omdat dit enerzijds niet strookt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en anderzijds het niet geloofwaardig is dat verzoekster zonder een woord Arabisch te praten gedurende 30 jaar in Syrië heeft kunnen leven. Het is immers onmogelijk om in Syrië zelfredzaam te zijn zonder kennis te hebben van het gesproken Arabisch. Dat zij een vriend had die het Arabisch machtig was en die haar en haar echtgenoot begeleidde indien contact moest worden opgenomen met de autoriteiten, overtuigt de Raad evenmin. Arabisch is immers ook in het dagelijkse leven de dominante, algemeen gangbare voertaal. Dat verzoekster en haar echtgenoot 30 jaar in Syrië gewoond hebben, doch geen kennis hebben van het Arabisch, is ongeloofwaardig.

Verder blijkt ook verzoeksters kennis over Syrië zeer oppervlakkig te zijn.

Zij bezit immers zo goed als geen kennis over hun onmiddellijke omgeving. Gevraagd in welke wijk zij woonde, antwoordde ze dat dit de Armeense wijk was, maar naast de Shara Hafez el Assad ('de Hafez el Assad-straat') kent ze in het geheel geen andere plaatsnamen in de stad (gehoorverslag verzoekster 4 november 2014, 4). Op de vraag of ze namen van wijken kent in de stad waarin ze haar ganse leven gewoond zou hebben, weet ze slechts te zeggen: "*Er waren straten en kleine straatjes*" (*ibid.*, 4). Dit is

zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, bijzonder opmerkelijk. Gevraagd wat ze gedurende haar hele leven deed in Tel Abyat antwoordde ze dat ze haar moeder hielp en hun lapje grond bewerkte (CGVS 1314676 p.5). Af en toe ging ze naar de markt, zo verklaart zij. Gevraagd de weg te beschrijven van haar huis naar de markt, kwam ze evenwel niet verder dan de vage bewoording: *"We moesten een weg oversteken door een veld om naar Tel Abyat te gaan. Er waren huizen en gebouwen en dan waren we op de markt"* (*ibid.*, 4). Ook dit is niet van aard om veel geloof te hechten aan verzoeksters herkomst uit deze regio. Verder zegt ze te weten dat er een ziekenhuis was in Tel Abyat maar ook dit kon ze vreemd genoeg niet situeren (*ibid.*, 4).

Voorts kon verzoekster vertellen dat Bashar el Assad de president was van Syrië en dat hij tot de Baath-partij behoorde, maar de naam van zijn echtgenote herinnerde ze zich opmerkelijk genoeg niet tijdens het eerste gehoor op het CGVS (gehoorverslag verzoekster 28 april 2014, 6). Zij wist te vertellen dat het presidentiële koppel een zoon had, maar meer informatie hierover kon ze niet verschaffen: het interesseert haar niet, zo zegt ze (*ibid.*, 6). Dat ze niet weet dat de Assads drie kinderen hebben is zeer opmerkelijk aangezien deze informatie algemeen geweten is in Syrië.

Ook haar kennis omtrent de Syrische televisiezenders was gebrekkig. Zo kwam zij niet verder dan te stellen dat er "een staatszender was", maar meer kon ook zij hier niet over kwijt (gehoorverslag verzoekster 4 november 2014, 5). De in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zij nooit over een televisie heeft beschikt, mist elke ernst en feitelijke grondslag. Zo hebben zowel verzoekster als haar echtgenoot tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat ze tv hadden (gehoorverslag verzoeker 4 november 2014, 13; gehoorverslag verzoekster 4 november 2014, 5).

Gepeild naar haar kennis over de in gebruik zijnde biljetten en munten, noemde verzoekster een aantal coupures. Ze wist echter niet welke kleur ze hadden noch kon ze zeggen wat erop afgebeeld stond (CGVS II 1314676 p.5). Van iemand die beweert af en toe naar de markt te gaan in het centrum van het dorp, mag toch wel een ruimere kennis over het Syrische geld beschikken.

Ook de tekst van het alom bekende volkslied blijkt verzoekster in het geheel niet te kennen (gehoorverslag verzoekster 28 april 2014, 6). De vergelijking die zij in haar verzoekschrift maakt met Yves Leterme die tijdens een interview zich vergist had bij het zingen van het Belgisch volkslied, gaat niet op gelet op de tal van andere onwetendheden in hoofde van verzoekster die volledig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden Syrische nationaliteit.

Ook haar echtgenoot mist diepgaande kennis over hun beweerde land van herkomst. Zo wist hij wel hoe een identiteitskaart er uit zag en op welke leeftijd men die moest aanvragen, maar de instantie waar men deze identiteitskaart diende af te halen, kon hij echter niet benoemen: hij weet dat het bij 'de gemeente' is en dat het een plek is waar men de bevolking registreert, maar de naam van deze instantie in het Arabisch kent hij dan weer niet (gehoorverslag verzoeker 4 november 2014, 4-5). Verzoeker kon evenmin zeggen welke documenten hij moest neerleggen om een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen (*ibid.*, 5).

Verder is het opmerkelijk dat hij tijdens het eerste gehoor slechts vaag op de hoogte is van de militaire dienst die elke Syrische jongeman geacht wordt te vervullen.

Zijn geografische kennis is eveneens niet van die aard om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk uit Tel Abyat afkomstig is. Hem gevraagd of de stad in wijken opgedeeld was, moest hij het antwoord schuldig blijven. Hij kende enkel zijn wijk, die hij 'de Armeense wijk' noemde, en 'het centrum'.

Verzoeker slaagde er voorts wel in het Syrische geld te beschrijven, maar hij miste wel in de kleur van het biljet van 500 Syrische lire en hij vergat het briefje van 50 Syrische lire te benoemen (*ibid.*, 14).

In de mate verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende haar gebrek aan kennis van de gegevens over Syrië probeert te verklaren door te verwijzen naar haar gebrek aan scholing en het gebrek aan contact met de buitenwereld, kan zij niet overtuigen omdat ook van iemand die niet veel buitenkomt een afdoende kennis kan verwacht worden over het land van herkomst.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekster niet verder komt dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het uiten van blote beweringen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende motieven in een ander daglicht stellen.

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoekster haar afkomst uit Syrië niet aantoonst. Aangezien verzoekster haar afkomst niet aantoonst, maakt zij de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld evenmin aannemelijk.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.7. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoekster niet de waarheid vertelde over haar werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen. Verzoeksters verwijzing in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Syrië, is niet dienstig vermits zij haar werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoont. Doordat verzoekster geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in meest ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS